

KAKAV ĆEMO IGROKAZ NAPRAVITI ZA BOŽIĆ?

igrokaz

Scena: Redateljica sjedi na pozornici, oko nje su razbacane knjige bajki i slikovnice, ona nešto najprije lista po njima. Iza nje božićno drvce, upakirani darovi... božićne kulise...

Svi likovi su na sceni, otapčaju ritam i odu.

Redateljica ostaje sama.

Redateljica sjedi na stolcu i lupka se po glavi. Vidi se da duboko razmišlja, nešto ju muči. U nekom trenu se iznenadi jer primijeti publiku. Počinje govoriti, malo razgovara s publikom, malo sama sa sobom. Ustaje i šeće pa se vraća na stolac:

O, dobar dan! Kako ste? Kako? Dobro? Vi ste dobro? Blago vama. Ja nisam. Ja uopće nisam dobro! Znae, ja sam vam spisateljica, redateljica, dramaturginja, kreativka... znate, ja uvijek dobivam nemoguće zadatke jer sam kao jako maštovita (malo karikira)... I sad... Sad sam dobila zadatak osmisliti predstavu za Božić. A nemam ni sobove, ni jelku koja govori, ni Djeda Mraza, ni Djeda Božićnjaka ni patuljke... Dobro, patuljci mi ne trebaju, oni ionako pojma nemaju! Jel' tako? Ma joj... sad sam došla ovamo napraviti audiciju za igrokaz! I onda... i onda... i onda (sve je ljuća) kad sam dolazila, vidjela sam da su došli sami nekakvi likovi iz bajki! I što da sada radim? Kako ću napraviti božićni igrokaz s likovima iz bajki? Uzima slikovnice: Evo, vidite: Crvenkapica, Trnoružica, Alisa u Zemlji Čudesa... Onak', ne vjerujem! Ok. Sad ću se smiriti i idem ih pozvati da vidim što znaju pa mi možda padne na pamet nekakva ideja.

Nastane tišina. Kopa po ceduljicama, izvlači jednu i više: Crvenkapica!

Crvenkapica; izgleda kao Crvenkapica, ali iz košare joj vire božićni kolači, kuglice, ukrasi... nema ni bombona ni kolača: Dobar dan, gospođo redateljice! Jesam li ja na pravome mjestu?

Redateljica (odmah se zbuni i malo razljuti): Molim Vas, gospođice Crvenkapica, nemojte mi postavljati pitanja, govorite razgovijetno i odgovarajte samo na moja pitanja, nisam Vas pitala jeste li na pravom mjestu. Kao da ja znam na kojem mjestu vi trebate biti!

Crvenkapica: Dobro, gospođo redateljice, nemojte odmah skakati na mene. Ja vas pitam jer vas moram pitati! Tamo na uglu kod ježeve kućice trebao me čekati gospodin Vuk, ali nije došao. A ipak, možda je on došao, a ja sam na krivome mjestu, razumijete?

Redateljica: Jeste li vi sad meni rekli da vas je trebao čekati gospodin Vuk? Iz koje ste vi bajke došli? Pa vi se trebate bojati vuka, a ne dogovarati se za sastanak s njime.

Crvenkapica: Ma vi ništa ne razumijete, gospođo redateljice, objasnit ću vam. Gospodin Vuk je skovao plan! Želi svojoj dragoj bakici darovati božićne kolače, ali ne može mijesiti tijesto. Jer ima nezgrapne šake, razumijete! Pa mu ja nosim ovu košricu da kupi! Da izabere darove! (Prišapne joj, ali glasno.) To vam je sve TAJNA!

Redateljica: Vi i vuk imate tajnu koju skrivate od bakice???

Crvenkapica: Pa da, ja pomažem, ja sam svojevrsan ljubavni guru... potpomažem ljubav! Trebamo se voljeti, ljubiti, grliti... to je u duhu ovih božićnih blagdana... (Pokušava zagrliti redateljicu.)

Redateljica: Pustite me, Crvenkapice. Niste vi sva svoja! A gdje vam je baka? I lovac? Gdje su svi oni divni likovi iz vaše bajke?

Crvenkapica: A, gospođice redateljice, bakica je otišla na plac i tamo prodaje ovakve blještave darove (*pokazuje*), a lovac vam je već odavno pobjegao iz šume... priča se da nema dobre zarade od lovačkog posla danas.

Redateljica (iznervirano): Molim Vas, draga Crvenkapice, vratite se u svoju bajku, ovako ste ju skroz naskroz pobrkali. Nitko vas više ne prepoznaje. Takvu Crvenkapicu ne trebam u svojem igrokazu!

Crvenkapica (zbunjeno): Dobro, ja idem, ali moram vam reći da ste baš bezobrazni, nemate nadahnuće za ljubav, i nekako ste kruti...i tupi...i zakočeni...

Redateljica: Idite, molim Vas, potpuno ste me smeli. Moram smisliti igrokaz! *Otrati ju do izlaza. Crvenkapica ju cijelo vrijeme pokušava zagrliti.*

Redateljica sjedne na svoj stolac, traži po ceduljicama, i zove: Pepeljuga!

Dolazi Pepeljuga koja potpuno sličići Pepeljugi, jedino na nogama ima starke. Pepeljuga je iznervirana i, bez pozdrava, odgurne redateljicu i sjedne na njezin stolac.

Redateljica joj se obraća, začuđenim tonom: Gospođice Pepeljugo, niste danas baš dobre volje?

Pepeljuga (svađalački): Daj, molim te, onaj princ je stvarno blesav. On bi plesao valceer i čitao ljubavne romane i uuuuužasno je dosada... (*Izruguje se.*)

Redateljica: Koji princ? Princ na bijelome konju? (*Cijeli razgovor djeluje kao da redateljica tješi nju.*)

Pepeljuga: Ma, molim te, gdje si ti vidjela da prinčevi jašu na bijelim konjima? U bajci?

Redateljica: Pa, da, u bajci, u tvojoj bajci. I otkad ti princ ide na živce, zar te nije on spasio?

Pepeljuga: Ma spasio od čega? Oženio me, zaveo, kupio bisere, a onda zatvorio u dvorac da gledam kroz prozor i sanjam... Glupost. Meni treba sloboda! Radije bih rintala tamo s golubovima u dvorištu, samo da znaš, barem mi nitko ne bi govorio što da radim. (*Vrlo je iznervirana*). I sad još i te cipelice!

Redateljica: Ah, da, cipelice, da vidim kako ti elegantno skliznu s nogu ...

Pepeljuga diže haljinu i pokazuje starke!

Pepeljuga: Ma da ne bi, staklene cipelice su neudobne, puno je bolje u starkama.

Redateljica je zaprepaštena, ostala je bez teksta.

Redateljica: Nemaš cipelice? A ja sam baš mislila kako bi ti mogla glumiti neku finu damu u mome božićnom igrokazu...

Pepeljuga trčkara po sceni zadignute haljine i jako je sretna.

Pepeljuga: Ja ti mogu glumiti neku curku koja se prema za maraton i želi, na primjer, nove tenisice... Nikakve fine dame ne dolaze u obzir!

U jednom trenutku stane, osluškuje malo. Glumci u pozadini stvaraju topot. Na brzinu dobaci: Čujem topot konja. To je princ na bijelom konju. Ja sad idem jer ne želim sresti tog luzera... Booook... Otrči sa scene.

Redateljica zaprepašteno gleda za njom. Odmahuje glavom. Kaže: Ni Pepeljugu ne mogu zaposliti u svome igrokazu!

Sjedne i vadi novu ceduljicu, zove: Ivicaimarica! Ivicaimarica!

Dolazi Marica, mršava i vrlo visoka. Redatelj je odmjeri od glave do pete i upita: A gdje ti je Ivica?

Marica (Drži se za trbuh, vidi se da je gladna.): U šumi, skuplja krušne mrvice.

Redateljica: Pa nisu li to mrvice koje pokazuju povratak kući?

Marica: Pih (Podsmjehuje se, ali stalno se drži za trbuh.), pa nisu krušne mrvice GPS-signal!

Redateljica: Ali zašto ih pobire, trebao bi ih ostaviti da se znate vratiti kući.

Marica: Ma skuplja ih za prezle, da mi napravi okruglice od šljiva. Da se najedem, jako sam gladna. Zadnji put sam jela prije deset minuta, kuglof, a malo poslije toga puricu s mlincima.

Redateljica: Ali ti ne bi smjela jesti! Ako se jako udebljaš, vještica će te pojesti!

Marica (Smije se i jauče od gladi.): Ma kakva vještica, ona ti je na dijete, ona ne jede male djevojčice.

Redateljica (Već je izluđena.): Vještica je na dijete? Pa iz koje bajke je ta tvoja vještica?

Marica: Zašto bi vještica trebala biti iz bajke? Ova moja prijateljica ti je moderna vještica i nema ni metlu ni veliki nos i stalno je na dijete. Zgadili su joj se svi vještici napitci, pije samo zelenu kavu.

Redateljica (Pokušava ju razuvjeriti.): Marice, nemoj jesti okruglice, upropastit ćeš cijelu bajku, još pogotovo ako je i ta vještica neka kriva vještica.

Marica (Pogleda ju kao da redateljica nije normalna.): Pusti me, nemaš ti pojma, ja sam gladna i idem jesti.

Redateljica: A gdje ti je Ivica?

Marica: Trči po šumi.

Redateljica: Trči?

Marica: Da, zaljubio se u Pepljugu i stalno trči za njom.

Redateljica: Marice, ja te nešto ozbiljno moram pitati. Bi li ti htjela glumiti u mom igrokazu?

Marica (Razmišlja.): Bi li dobila nešto za jelo ako glumim?

Redateljica se razljuti: Za jelo? Pa to je božićni igrokaz... mora biti bor i sanjke i snijeg i darovi... nije stvar u jelu... Ma ne znam zašto si uopće došla! Molim te idi.

Marica: Pa ionako sam već otišla. Sretno s tim igrokazom.

Redateljica teško diše, jako je zabrinuta zbog svih tih čudnih likova. Uzima ceduljicu i zove: Maćehaaaa!

Dolazi maćeha gledajući se u ručno ogledalo, jako je nezadovoljna svojim odrazom u ogledalu.

Mrmlja: Kakva mi je to kosa, kakav je to krivi regenerator, sve mi se nafrkalo i nafrčkalo, izgledam k'o pudlica, kako mi to stoji ovo rumenilo... izgledam k'o vještica! Baš sam kao prava vještica!

Ljutita je.

Redateljica je smireno promatra, kaže joj odrješito: Pa ti i jesi vještica.

Maćeha ju prezrivo pogleda: Ja? Vještica? Iz koje si ti bajke pobjegla? Kad si ti vidjela ovako kaotičnu vješticu? Pogledaj mi kosu! Pogledaj mi ten! Pogledaj mi haljinu!

Redateljica ju promatra dok ona šizi i stalno kima glavom. Djeluje malo uplašeno.

Redateljica: Oprostite, gospođo maćeho, ali niste li Vi uvijek bad guy u svim bajkama?

Maćeha odloži ogledalo, nasmiješi se, uspravi se, pogleda ga sažaljivo: Ma kako bih ja mogla biti bad guy? A onda zaurla: Pa vidiš da sam žensko!!!

Redateljica se trese od straha: Vidim, vidim, vidim! Ali ne djelujete mi zločesto, onako kako biste trebali biti zločesti!

Maćeha (u trenutku postane mila i draga): Imaš pravo, draga, ja sam jako dobra. Malo sam ljuta na svoju neposlušnu kosu, ali to će mi sve moja Snjeguljičica draga popraviti. (Sva se rapekmezi od ljubavi dok govori o Snjeguljici.) Ona je učila za frizerku i obožava češljati moju kosu.

Redateljica je gleda zaprepašteno i ustajući govori: Snjeguljica?

Maćeha: Da, mala. Kaj se čudiš? Sad ću ti ju dozvati.

Maćeha zove Snjeguljicu: Snjeguljico, Snjeguljičice moja najdraža, lijepa moja Snjeguljičice

Dolazi Snjeguljica, plavokosa je, kratkokosa i tamnoga tena. Ne slični na Snjeguljicu. One se izgrle i izljube. Vidi se da se jako vole.

Redateljica izgleda kao da će se rasplakati. obraća se Snjeguljici: Ti si Snjeguljica?

Snjeguljica kima glavom, smiješi se i došaptava s maćehom.

Snjeguljica: Da, jesam, zar ne vidiš?

Redateljica: Ti više nemaš crnu kosu, crnu kao ebanovina?

Snjeguljica: O svašta, pa to se više ne fura! Imam pramenove (Pokazuje.)

Redateljica: Ti više nemaš dugu kosu, dugu kao slapovi rijeke?

Snjeguljica: Kao slapovi rijeke??? Loša ti je ta usporedba... pomalo si mi dosadna...

Redateljica: Ti više nemaš bijelu put, bijelu kao snijeg?

Snjeguljica: Ne! I Ne! I neeee... Idem u solarij, baš sam se sada spremala malo posuncati...(obraća se maćehi.) 'Ajmo, draga...

Redateljica djeluje potpuno slomljeno, sjeda klonulo na stolac dok maćeha i Snjeguljica dijele jednu jabuku. Jedu i uživaju, pritom se smijuckajući i došaptavajući se. Zatim Snjeguljica skida svoj pojas i probava ga oko maćehina struka.

U nekom trenutku redateljica, gotovo plačućim tonom, kaže: Molim vas, idite. Idite, idite. Ne mogu gledati ovako pogrešne likove. Htjela sam da glumite, a vi ste nevjerojatne... ništa nije kako treba kod vas...

Maćeha joj se nasmiješi, primi Snjeguljicu za ruku i kaže joj: Dragi, mi bi ti mogle glumiti najbolje prijateljice. Trebaš li to?

Redateljica: Ma nestanite. Ne trebam to, ne znam što trebam... i mučno mi je od vaše ljubavi, otkad su maćeha i Snjeguljica najbolje prijateljice...

Snjeguljica: Nemoj se ti petljati u naš odnos! Mi smo dugo radile na njemu! I zapitaj se – kakav će ti to biti igrokaz u kojemu nemaš dvije najbolje prijateljice?!

Maćeha: Mala, mi ti idemo, a ti si dobro razmisli!

Odlaze zajedno, Snjeguljica u naručju iznese maćehu.

Redateljica je jadna, govori publici:

Svi su likovi pobrkani. Ja sam se nadala da će biti neki normalni lik na ovoj audiciji... i da će mi pasti ideja za božićni igrokaz na pamet... a ovi su me stvarno rastužili... i razbjesnili...ne znam što da radim...

Sjedne podbočenih ruku na koljenima, na rub pozornice.

Dolaze dvije vile. Jedna je prpošna vesela i stalno maše štapićem, na drugoj se vidi da joj je dosadno i stalno nešto petlja po štapiću kao da ga popravlja. Kad dođu na scenu, daju si znak glavom i istovremeno sjednu svaka s jedne strane redateljice. Redateljica se uopće ne pomakne, kao da ih ne vidi.

Vile si daju znak i istovremeno joj nešto šapnu svaka u jedno uho.

Redateljica se strese, preplaši, vikne: Au!

Pogleda jednu pa drugu. Tko ste vi?

Lijeva vila (Lea): Mi smo vile. Ja sam dobra vila, a ona je zla vila. (Pokaže štapićem na Petru). Došle smo riješiti tvoj slučaj.

Desna vila (Petra), najdosadnijim glasom: Nije točno. Ja sam dobra vila, a ona je zla vila. I ne možemo rješavati tvoj slučaj.

Lijeva vila: Gle, ti si baš zla, tebi se nikada ništa ne da!

Svađaju se.

Petra: Ja nisam zla. Ti si zla.

Lea: Ja nisam zla. Ti si zla.

Petra: Ja nisam zla. Ti si zla.

Redateljica: Jeste li gotove?

Vile se odjednom smire, sjednu ravno, isprave se i istovremeno kažu: Jesmo.

Redateljica: Možete li me onda, molim vas, ostaviti na miru? Još nemam nikakvu ideju za božićni igrokaz i vi mi samo smetate i odmažete. (Nesretna je.)

Lea (Mahne štapićem.): Mi ćemo ti pomoći!

Petra (Pogleda ju.): Mi? Nas dvije?

Lea: Da, Petra. Naš je zadatak pomagati drugima, a ne stalno se svađati! Ajmo! (Opet se primaknu redateljici, svaka sa svoje strane.) Ispričaj nam što se dogodilo.

Petra pokušava Lei gestama reći da ne mogu pomagati, ali Lea ju ne vidi.

Redateljica: Najprije je došla Crvenkapica...

Petra: Pa dobro, Crvenkapica nije loša.

Lea: Ne prekidaj ju!

Redateljica: I prodavala je darove i kolače i još je rekla da ima dogovor s vukom. Što će mi takva Crvenkapica?

Petra: ... Onda je ipak loša...

Lea: Čekaj, Crvenkapica ti i nije neki lik za božićni igrokaz.

Petra: Da, izbaci ju! Ajmo dalje!

Redateljica: To sam vam rekla odmah na početku, a vi ste htjele...

Lea: Dobro, daj nastavi...tko je još došao na audiciju?

Redateljica: Marica!

Lea: Sjajno, Ivica i Marica imaju kućicu punu slatkiša, oni su ti O. K...

Redateljica: Možda bi i bili da Marica nije pojela sve te kolače!

Petra: Tebi nije dobro!(Opipava joj čelo.) Marica ne jede jer se ne smije udebljati!

Redateljica: To sam i ja mislila...(Odmahuje glavom u nevjerici.)

Lea: Dobro, imaš li Pepeljugu? Ona bi mogla biti princeza koja pomaže Djedu Mrazu.

Redateljica: Pepeljuga stalno bježi! Trči u tenisicama i ne želi ni čuti za muški rod.

Petra: Ti tvoji likovi neki su zbrkani likovi, zar ne?

Redateljica: To sam vam odmah i rekla!

Lea: A Snjeguljica?

Redateljica: Ma strava, zaokupljena je svojim prijateljstvom s maćehom i...

Petra naglo i ljutito ustane: Znaš što?! Ti tvoji likovi sasvim su neupotrebljivi!

Redateljica: Znam! Hoćete li mi pomoći ili ne?

Lea: Gle, teoretski, mi bismo mogle začarati sve te likove da postanu normalni pa da im damo neke božićne uloge... ali...

Redateljica: Ali što?

Petra: Nek ti ona kaže.

Lea: Ne, ti joj reci kad si tako pametna.

Petra: Ne, neću, ja sam odmah rekla da ne možemo ništa.

Redateljica (Prekine ih.): Ali što?

Lea (Tužno, kao da će se rasplakati.): Vještica nam je oduzela moći.

Petra: Da, i rekla nam je ćemo dobiti moći natrag kad se prestanemo svađati.

Redateljica: Znači – nikad!

Obje tužno spuste glave i potvrde kimanjem glave.

Redateljica: Cure, samo mi oduzimate vrijeme. Ja trebam božićni igrokaz, a ne dvije posvađane vile. Idite negdje tražiti svoje moći ili svađati se ili miriti se i pustite mene na miru...

Redateljica ustane i sjedne opet na stolac, a vile odu sa scene mašući štapićima, pokušavajući nešto začarati, i svađaju se... odu.

Redateljica očajno pregledava ceduljice i odbacuje jednu po jednu. Uto na scenu dolazi vuk, ali na njemu se ne vidi da je vuk. Sjeda pored nje.

Redateljica: Tko si ti?

Vuk: Vuk.

Redateljica: Vuk? Iz koje bajke?

Vuk: Iz koje bajke trebaš vuka?

Redateljica: Ja ne trebam vuka, samo me zanima kakav si ti vuk i iz koje si bajke?

Vuk: Ne trebaš vuka? Pa ne radiš li neki igrokaz za Božić? Tako sam čuo, pa sam doš'o.

Redateljica: Čekaj, da vidim jesam li dobro shvatila – ti si vuk i želio bi glumiti u božićnom igrokazu?

Vuk: Da. (*Sav se uživi i priča s oduševljenjem.*) Ja ti se u slobodno vrijeme bavim glumom. I mogu se prurušiti na primjer u onoga soba koji vuče sanjke... ili biti neki patuljak... ili... na primjer... mogu onako iskočiti iz vreće s darovima...

Redateljica: Iskočiti iz vreće Djeda Mraza?!

Vuk: Pa da! Da razvselim klince...

Redateljica: Vuče! Misliš li da bi se djeca razveselila kad te vide?

Vuk (Malo se zamisli i sliježe ramenima.): Pa zašto ne?

Redateljica: Jer si vuk! Vukovi su opasni i u svim bajkama su zločesti. Iz koje si ti bajke?

Vuk: Mogu biti iz koje god želiš... Evo, na primjer iz Crvenkapice.

Redateljica: Ja sam čula da ti je Crvenkapica prijateljica!

Vuk: A dobro. Je, nešto smo si O. K. u zadnje vrijeme. Onda mogu biti iz one bajke s kozlićima.

Redateljica (Iznervirano.): Vuk u bajkama jede Crvenkapicu, kozliće, kamenje... a ja trebam likove za božićni igrokaz! Ne treba mi vuk koji je zaljubljen u Crvenkapicu i igra s kozlićima Čovječe ne ljuti se... Idi, vuče, samo mi smetaš.

Vuk (Pomirljivo): Dobro, dobro, idem, a mogu li ti nešto savjetovati?

Redateljica kimne glavom, ali je u nevjerici i jadna.

Vuk: Vidi, tamo u šumi sreo sam vješticu i rekla mi je da se sprema na audiciju i...

Redateljica: Stani, samo mi još i vještica treba! Slobodno joj reci da ne dolazi!

Vuk: Zašto si ti tako ljuta? Ja baš mislim da ti vještica može pomoći.

Redateljica: Vještica ODMAŽE, ona ne pomaže. Uvijek sve uništi. I kad si ti vidio vješticu u božićnom igrokazu?

Vuk: Ne znam. Samo mislim da joj trebaš dati šansu. Mene je Crvenkapica naučila da svima treba dati šansu.

Vuk odšepa. Redateljica kaže, više za sebe: Eto, ni vukovi više nisu što su bili.

Dolazi vještica. Sjeda kraj redateljice, i kaže joj: Ja ću ti pomoći.

Redateljica: Ti si vještica?

Vještica: Da, jesam, u svoje slobodno vrijeme.

Redateljica (Odmahujući glavom, obraćajući se publici.): Kako mi vještica može pomoći u postavljanju božićnog igrokaza?

Vještica: Daj mi šansu!

Redateljica: Dobro, ionako nemam drugu mogućnost...

Vještica ustane, malo okreće čarobnu kuglu, izvuče ceduljicu iz pregače i da ju redateljici da pročitati.

Redateljica pročita glasno: Pozivam sve likove da dođu na scenu.

Čuje se topot, svi dolaze, samo Pepeljuga utrčava u nekom trenutku. Svi se poslože u vrstu ispred vještice.

Redateljica gleda zaprepašteno.

Vještica uzima štapić i ide od jednoga do drugog. Redateljica cijelo vrijeme hoda iza vještice i oponaša ju, sretna je, vještica svaki lik dotakne štapićem i kaže:

Crvenkapici – Ti ćeš glumiti malu djevojčicu koja čeka darove.

Maćehi – Ti ćeš glumiti Djeda Mraza.

Marici – Ti ćeš glumiti staru bakicu.

Pepeljugi – Ti ćeš glumiti Djeda Božićnjaka.

Sad maćeha iziđe iz vrste i pobuni se: Ali ja već glumim Djeda Mraza!

Vještica ju pogleda i objasni najsmirenijim glasom: Mi u našem igrokazu imamo i Djeda Mraza i Djeda Božićnjaka. *Maćeha poslušno kimne glavom i vrati se u vrstu.*

Vuku – Ti ćeš biti sob koji vuče sanjke.

I onda dodirne sve ostale – A vi ćete biti patuljci.

Zatim se okrene redateljici i kaže joj: Evo, ja sam ti sada sve riješila. Oni su sada što god želiš da budu.

Redateljica: Hvala ti, nisam znala da vještice mogu biti korisne.

Vještica: Ma ja sam ti već odavno shvatila da nema koristi od varanja, čaranja i baranja! I onda doletim koji put pa pomognem izgubljenima...

Redateljica: A, znači ipak imaš metlu.

Vještica: Imam, da. Parkirala sam je tamo uz bor.

Redateljica ode promotriti metlu i vrati se.

Redateljica: Sad imam likove, a nemam tekst. Još uvijek sam na početku.

Crvenkapica digne ruku, vještica kaže: Izvoli, djevojčice!

Crvenkapica: Ne treba ti tekst.

Snjeguljica: Da, ovo je igrokaz.

Pepeljuga: Cijelo vrijeme smo glumili.

Maćeha: Imaš gotov igrokaz, samo nas još malo uvježbaj.

Marica: Možemo se i pomiješati ako misliš da smo loše glumile?

Vuk: Ako se mene pita, ja ne bih glumila vuka više...

Lea (Obrća se vještici.): Ja bih samo da mi vratiš moći!

Petra (koja stalno vrti vrh štapića prstima): Da, daj nek nam prorade ti štapići...

Vještica odmahuje glavom.

Redateljica je sad vesela i obrati se publici: Moji glumci su u pravu! Oni su već odglumili božićni igrokaz. Malo ćemo još vježbati i promijenit ću im uloge i to je to.

Vještica dodaje: Božićna zbrka.

Redateljica: Misliš za naslov? Bolje božićni kaos.

Vještica: To ti je isto. Ali neka ti bude. Digne štapić, zamahne i vikne: Zvončići!

I tada započne glazba, glumci se naklone, uzmu neke stvari i polako odu sa scene.

Majda Tometić
OŠ Stjepana Bencekovića, Horvati

